

שירי עברית גולה*

הפלגה לביזנטיון

"כָּבֵד אֵין עוֹד טַעַם לְהַסְתִּיר
אֲנַחְנוּ נִסְיוֹן שְׁלֹא עָלָה יָפָה
תְּכֵנִית שְׁנִשְׁתַּבֵּשָׁה,
כְּרוּכָה בְּרֻצְחָנוֹת רַבָּה מִדִּי"
(דליה רביקוביץ)

אֶפְלוּ לֹא דִלְגָנוּ דוֹר. אֶתָּה מִכֵּין? אֶתָּה
קָבוֹר בְּאֶדְמָה הַזֹּאת כִּמוֹ נַחֲמָה פּוֹרְתָא,
כִּי מִשְׁהוּ הָיָה מְכָרַח הָרִי לְהִשְׁאֵר.
מִקֵּץ תִּשְׁעִים שָׁנָה, כְּמַעַט, שֶׁל נִסְיוֹן סוֹעֵר,
שֶׁל נִסְיוֹן שְׁלֹא עָלָה יָפָה, אֲבָל הָיָה
חַיִּיהָ, יָפִיָּה טָמוֹן בְּאֶרֶץ כִּמוֹ בְּדִיהָ,
כִּי מִשְׁהוּ הָיָה מְכָרַח הָרִי לְהִשְׁאֵר.

אֶפְלוּ לֹא דִלְגָנוּ דוֹר. אֶתָּה, בְּמוֹ גּוֹפֶךְ,
נִתְלַשְׁתָּ מִן הָעִיר שָׁבָה נִשְׁתַּלְתִּי בְּבִטְחָה,
גּוֹדֵעַ אֶת הַגְּנִים מִיִּבְשֶׁת הוֹרְתָם.
נִתְלַשְׁתָּ מֵאִירוּפָה וְשִׁתַּלְתָּ אֶת חוֹתָם
תְּאִיָּה בְּמֶאֱבֵן שְׁלֹא שָׁרַד אֶפְלוּ דוֹר.
בֵּין תְּלִישוֹתַי לְתִישוֹתֶיךָ רוֹבֵץ עֲכָשׁוּ פְּרוֹזֶדוֹר
שֶׁל נִסְיוֹן שְׁלֹא עָלָה יָפָה, אֲבָל הָיָה.

לֹא אָבֵן נֶגֶף תִּקְבַּע, לֹא שֶׁלֹּט זָכְרוֹן.
אֶתָּה הָרִי נוֹתֶרֶת דוֹר רֵאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן
לְנִסְיוֹן שְׁלֹא צָלַח. תְּכֵנִית שְׁנִשְׁתַּבֵּשָׁה.
נִינִיָּה, רִבְעִיָּה שִׁיזְכוּ לְהוֹשֵׁעַ,
יִשְׁקִיפוּ עַל הָאֶרֶץ כִּמוֹ טוֹרְקִי עַל בִּיזָנְטִיוֹן:

* שירים אלה היו אמורים להופיע כפתח דבר לגיליון הקודם של "הו!", שהוקדש לעתיד העברית, אך הם לא הספיקו להיכתב.

הָיָה הָיָה דְּבַר מְזֻהָב, דְּבַר אֲבוֹד, חֲזִיוֹן
תַּעֲתוּעִים שְׁפָעַם הַזֶּדֶה לֹא בְּמִזְרָח.

אֲנִי בֹכָה עָלֵינוּ, אָבָא,
כָּךְ
אוֹ כָּךְ.

ברלין 2024

ברלין

עקור מהבית,
עקור מהעץ
שפעם נטעתי,
עקור מהקץ
המר הרובץ שם
כמו שמש באב,
עקור מהילד
שפעם חלב
מלים מהרוח,
עקור מהאם,
מקבר האב,
מאנחנונוהם,
מארס הפרח,
משבר הפרי,
עקור די הצרך
להיות עברי.

הרחק

אדם צריך לחיות
הרחק מאדמותיו,
הרחק מאבותיו,
הרחק מעם עצמו.

אדם צריך לטל
ידית של מזודה
ולא להניחה
עד שיבוא יומו.

ארצו שהשחיתה
ידים, יש לישרה.
עת לעקר נטוע,
עת להרות שירה.

כיבוד אם

לְבָרָא לָךְ גִּזְעַ תּוֹתֵב,
לְהָרוֹת אֲדָמָה וְעֵץ,
בְּשִׁבְלֶיךָ, שְׁפַת אִמִּי,
בְּשִׁבְלֶיךָ.

לְהַכּוֹת לָךְ שְׂרָשֵׁי אֹוִיר
בְּשַׁעֲפֵר הָאָרֶץ רוֹעֵץ,
וְקוֹלֶךְ הָעֶקֶז מְצֻזָּה
עָלֶי: לָךְ.

איי הזהב

מַעֲבֵר לַיָּם,
מַעֲבֵר לַיָּם –
הַתְּדַעוּ, מְלוֹתַי,
הַדֶּרֶךְ לְשָׁם?

מְלִים עֲתִיקוֹת
עִם מָכָה בְּכַנֶּף,
נֶקֶב בְּנֶפֶשׁ
וְטָרֶף בְּכַף.

ציונות, תמונת מחזור

מה הן תולדות העדן
המודרני אם לא דיוקן

(בשחר-
לבן)

של אלה שלא

יכלו

ואלה שלא

שקלו

ואלה שלא

פעלו

לעזב בזמן.

שפת אם

אֶנְחֵנוּ הָרִים שָׁפָה,
אֶנְחֵנוּ הָרִים אֶת אֲמֵנוּ –
שָׁפָה חֲרוּפָה, רָפָה,
קְדוּמָה מְעַצְמָה, מְעַצְמָנוּ,
שָׁפָה שְׁאִין לָהּ גְבוּלוֹת
לְבַד מְגֻבְלוֹת הַבֶּטֶן,
וְהִיא בּוֹעֵטָה בְּלִילוֹת –
הַבֵּט, אֲהוּבִי, הַבֵּט, הֵן
דָּמָה בְּדַמְנוּ זֹרֵם,
קוֹלָהּ בְּקוֹלֵנוּ רֵן,
גּוֹפָה הַקָּדוּם קוֹרֵם
עוֹר וְגִידִים, וְכָאן,
בְּרָחִם שֶׁהוּא הַשִּׁיר,
בְּהֶרֶף שֶׁהוּא קִיּוּמָנוּ,
נַחֵם לָהּ עַד שֶׁתִּפְשֵׁיר
וְתוֹלֵד, אֲמֵנוּ.

בית האסורים

בְּתוֹךְ צִינוּק זָהָב
אֲנִי הַגַּחֲלִילִית:
נֶחֱבֵט אֶל הַקִּירוֹת
וּמְזַדְהָר לְשׂוּא.

הַסּוֹרְגִים קְדוּמִים
וְהַמְנַעוּל יָקָר –
כָּל נְסִיוֹן לְפָרֵץ
הוּא נְסִיוֹן עָקָר.

מַעֲבֵר לְקִירוֹת
עוֹלָם שְׁלָם נִפְתָּח,
מוֹאָר וְרִבְגוּנִי –
וּפֹה אֲנִי מוֹטָח

מִקִּיר לְקִיר, פּוֹרֵשׁ
לְשׂוּא כָּנֶף נִכְרִית.
אֲנִי אֲסִיר עוֹלָם
בְּכָל־הָעֵבְרִית.

